

Alexia-Maria Pintiță

ORB CU JUMĂTATE
DE NORMĂ

București, 2025

Desen copertă – *Elena Adriana Bălan*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PINTICĂ, ALEXIA-MARIA

Orb cu jumătate de normă / Alexia-Maria Pintică. - București :
Bifrost, 2025

ISBN 978-630-6514-51-9

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu
poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2025

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

ORB CU JUMĂTATE
DE NORMĂ

1. Felix

Inima nu-i bate, dar este vie. Nu o văd, însă știu că stă întinsă pe un pat incomod, chiar lângă mine. Simt mirosul frigii, caracteristic tuturor spitalelor. Ce or gândi oamenii când sunt împietriți? Le mai este frică acum sau le-au înghețat și gândurile odată cu trupurile? Aș putea oricând să deschid ochii și lumea ar reveni la normal. Dar tocmai asta e problema.

Mă ghidez după lumini și umbre ca să ajung la ea. Negru și maro. Ating patul înainte să mă așez, ca să mă asigur că nu este nimic în drum. Nu vreau să-i smulg branula din greșeală. Îi iau mâna într-a mea. Este și rece și caldă. Așa se întâmplă cu oamenii când sunt în coma indusă de timp.

–Te voi salva.

Nu mă aude, o spun mai mult pentru mine. Nu știu dacă are ochii deschiși sau dacă a clipit tocmai când am oprit eu timpul dar, oricum ar fi, nu contează. Nu poate nici să mă vadă. Habar n-am ce vede. Poate doar negru, poate ultimul lucru pe care l-a avut în față.

Patul scârțâie răgușit când mă ridic. Trebuie să o salvez... și ea m-a salvat pe mine. Dar cum? Doctorul a spus că Diana are noroc dacă mai rezistă până la sfârșitul săptămânii. Cum poate un biet orb cu jumătate de normă să schimbe asta?

2. Violeta

O clipă numai, sângele este încheșat, apoi începe să-i țâșnească din abdomen. Câteva picături îmi sar pe față și pe uniformă. Pijamaua îi este descheiată, pătura – aruncată pe jos.

Când ies din starea de șoc, mă reped să-i verific pulsul, deși e deja evident: domnul Dobre este mort. Încep să urlu, iar tava cu medicamente îmi cade din mâini, zăngănind într-o mică piruetă pe podea. Flacoanele se rostogolesc sub pat. Nicio asistentă n-ar trebui să se comporte așa când moare un pacient, dar omul ăsta parcă a fost omorât în fața mea, fără ca eu să aud sau să văd. N-a intrat și n-a ieșit nimeni din cameră. Ca și când nici n-ar fi trecut vreo secundă.

Ușa se deschide și intră Elena, doctorița care ar fi trebuit să-l opereze mâine pe domnul Dobre. Este, și ea, foarte surprinsă să vadă că operația a avut loc fără ea.

–Ce se întâmplă? Cine a făcut asta?

Nu știu ce să îi spun. Îmi trece prin minte că voi fi investigată pentru crimă și că voi ajunge la închisoare, iar cuvintele mi se opresc în gât, sufocându-mă. Inima mea depășește cu mult limita de viteză, mai să derapeze, când observ ceea ce seamănă foarte mult cu o vezică biliară lângă pătura de pe podea.

Elena nu a văzut-o încă. Îmi trage o palmă și mă întrebă din nou ce s-a întâmplat.

–Nu știu. N-am văzut, murmur, știind că aș putea la fel de bine să spun direct că eu l-am omorât.

3. Pamela

Timpul se oprește, pur și simplu. Se întâmplă mereu, dar de cele mai multe ori nu durează foarte mult. Îmi trăiesc viața ca pe un videoclip care se tot întrerupe. E ca și cum nu mi-aș fi plătit la timp factura pentru... timp. Oamenii se opresc în mijlocul propozițiilor și uneori nu își revin ore întregi. Este greu să-i urmăresc, dar mai greu este să rămân în același loc până când repornește timpul. Trebuie să fac asta, ca să nu fiu nevoită să le dau explicații cu privire la abilitățile mele de teleportare. De asta prefer să fiu singură.

Nu știi de ce nu împietresc la fel ca ceilalți, de ce eu trebuie să îmbătrânesc în timp ce ei se conservă, dar n-a fost mereu așa. Totul a început acum zece ani și nu pot să nu mă întreb dacă până atunci am fost și eu la fel ca ceilalți sau dacă timpul, pur și simplu, nu se oprea.

Aveam numai șaisprezece ani când am experimentat prima întrerupere. Îmi amintesc perfect ziua aceea, pentru că sora mea fusese victima unui accident de mașină și murise la scurt timp după ce fusese găsită. Dacă șoferul ar fi oprit, dacă n-ar fi lăsat-o să se înece cu propriul sânge, poate că ar mai fi și astăzi aici.

Eram mai mult nervoasă decât tristă. Furia doare mai puțin, pentru că orbește și amortește. Nimeni din familie nu a plâns când a murit Oana, dar cu toții am trântit uși și am dat cu pumnii în mese și în pereți, tata chiar a scos un birou în curte și l-a făcut bucăți cu toporul și nimeni nu l-a întrebat de ce. Știam că se descărca pe birou pentru că nu putea să-i crape țeasta criminalului. Probabil că ar fi făcut-o, dacă ar fi fost prins vreodată. Numai câinele Oanei, Max, pe care l-a salvat pe când era doar un pui, n-a știut să se folosească de

strategia asta a noastră și a fost singurul care chiar a plâns-o, deși poate că el ar fi avut cele mai multe motive să fie furios, fiindcă știa cum este să fii lăsat să mori. Noi ne-am concentrat pe criminal, el pe victimă. Eu, una, mi-am dorit ca șoferul ăla să nu mai aibă niciodată parte de fericire, pentru că noi cu siguranță nu mai puteam avea.

Stăteam în camera mea, întinsă în pat și mă holbam la tavan, revizitând toate acele momente frumoase pe care oamenii și le amintesc numai în rarele ocazii în care au puterea de a-i întrista. Îmi era dor de vremea când eram amândouă mici și făceam „parfumuri” în curtea din spate, șterpelind petale de la florile din grădina mamei și amestecându-le cu apă în gălețile din magazie, folosind bețe. Când mama vedea florile golașe, iar tata gălețile murdare, îi îmbunam cu prețioasa substanță vișinie în care pluteau bucăți putrede de petale și pe care o îmbuteliam în sticle de doi litri și o numeam parfum, deși începea să duhnească în doar câteva zile.

Odată, când căutam bețe prin curte, am strivit din greșeală un gândac roșu, lunguiet, cu pete negre pe spate. Vaca Domnului – așa se chema, dar noi îl știam sub denumirea de Ochiul Domnului. În orice caz, circula zvonul printre copiii din cartier că, dacă se întâmpla să calci pe un astfel de gândac, fie și din greșeală, urma să ai ghinion foarte mult timp. Văzându-mă cu jumătate de blestem lipită de talpă și cu cealaltă jumătate a victimei pe asfalt, am început să plâng. Oana a venit în fugă la mine, împrăștiind pe jos carnagiul de petale roșii de trandafir. I-am povestit ce s-a întâmplat, iar ea mi-a luat bețele din mână și mi-a spus:

–Singurul mod prin care putem rupe vraja este să le construim celorlalți gândaci o casă.

M-am uitat la ea cu scepticism.

–Minți, m-am scuturat, de parcă ghinionul se lipise deja de mine și încercam să-l dau jos.

–Ba nu mint. Dacă le facem o casă celorlalți, nu vor mai fi călcați. Vor sta înăuntru, unde vor fi în siguranță. Și așa te va ierta cel pe care l-ai strivit, pentru că îi ajuți familia. Uite, dacă o construim după copacul ăla, nu va călca nimeni pe ea.

Așa că m-am dus să aștept după copac, cât timp Oana căuta mai multe bețe. Încercase să mă facă și pe mine să particip, dar rana era prea proaspătă. A venit în cele din urmă cu materialele necesare și ne-am apucat de treabă. Am făcut un pătrat cu fiecare latură din trei bețe. Aceia erau pereții. Am protestat că nu erau deloc înalți, dar Oana avea răspunsul pregătit: „Pentru noi, nu, dar pentru gândaci sunt.” A mai adus pe lângă bețe și un dop de sticlă, care să joace rolul de masă, și o jumătate de coajă de nucă în care a pus vată, transformând-o în pat. Ba chiar a venit pregătită și cu câteva firimituri de pâine pe care să le punem pe măsuță, pentru ospățul de la marea deschidere. Acoperișul l-am făcut la sfârșit, dintr-o bucată îndoită de carton, pe care am lipit frunze, și am fost atât de fericite de rezultat că nici nu am băgat de seamă că toți gândacii ne ocoleau creația. Dintr-un motiv sau altul, copiii simt această nevoie de a face căsuțe pentru gândaci ori pentru Zâna Măseluță sau de a construi un loc cald pentru vreun ou pe care l-au găsit pe jos, chiar dacă gândacii nu vin, Zâna nu există, iar oul nu va ecloza niciodată.

M-am ridicat în capul oaselor, sătulă de amintiri, și m-am uitat la ceas. Era 19:06. Mi s-a părut puțin ciudat; avusesem impresia că zăcusem ore întregi, dar m-am gândit că suferința face timpul să treacă diferit, așa că nu mi-am pus prea multe întrebări. Am trântit din nou capul pe pernă și am adormit aproape imediat. Când m-am trezit era 19.10. Să fi dormit doar patru minute? Nu, ceasul se

stricase, asta era. Aveam gâtul uscat, așa că m-ar ridicat și m-am dus după un pahar cu apă. În bucătărie era Max. Nu mișca, dar nici mort nu era, pentru că stătea în picioare. Părul îi albise. De la stres? Câinii pățesc asta? Putea să albească de la stres în numai câteva ore? Și de ce era înțepenit?

–Max? m-am apropiat. Mamă? Ceva s-a întâmplat cu Max.

Am intrat în sufragerie. Acolo erau mama, tata și bunica, toți palizi, cu părul alb și ochii gri. Toți încremeniți. Tata ținea telefonul la ureche, probabil la celălalt capăt era compania de pompe funebre. Ceasul de la mâna bunicii arăta ora 19.10. Mi-am spus că era doar un coșmar, că moartea Oanei m-a făcut să visez fantome și că nu m-am trezit încă din somn. Dar cât timp puteam să neg ceea ce părea din ce în ce mai mult a fi realitatea? M-am așezat pe fotoliul liber – mama și tata stăteau pe canapea, iar bunica pe celălalt fotoliu, ce avea în spate tabloul cu câmpul de floarea-soarelui pictat de Oana. Mai mult ca sigur se așezase acolo pentru că era singurul loc de unde nu-l putea vedea. Am așteptat, nu știu cât, fără să-mi iau ochii de la ceasul bunicii. Când limbile au început să se miște, și-au recăpătat cu toții culoarea și numai părul bunicii a rămas alb. Max schelălăia în bucătărie.

–Pam, nici n-am observat când ai venit, a spus mama.

–E de la supărare, draga mea, a explicat bunica, părând, însă, la fel de perplexă.

De curând am început să scriu o carte despre fenomenul opririi timpului. Mă rog, deocamdată am doar o schiță, dar nu contează, o voi termina eu. Odată publicată, va fi considerată ficțiune. Mereu mi-am dorit să public măcar o carte, dar n-am reușit să termin niciun manuscris, fiindcă mă tot izbeam de probleme, de neconcordanțe. Reparam una și apărea alta. Îmi părea rău să-mi las personajele să

putrezească într-un sertar, trăind în povești pe jumătate scrise, îmi părea rău să încep noi manuscrise și să las anumite fragmente în urmă, în romane care nu aveau niciun viitor, așa că transplantam toate metaforele bune imediat ce o poveste intra în moarte clinică. Numai că toate intrau, mai devreme sau mai târziu.

Duceam lipsă de inspirație, nu puteam să creez ceva cu totul nou, fără să mă plagiez singură. Câte descrieri să existe pentru aceeași rană? Câte feluri de a explica un sentiment? Reciclăm sânge vărsat de mult, zgâriam din neant lacrimi uscate, căutam cu luminol vechi dureri și încercam să le transform în artă. Și când nu reușeam, tăiam fragmente dintr-un manuscris și făceam din ele petice pentru altul. Metaforele pe care le simțisem cândva cu toată ființa și în care crezusem deveneau simple cuvinte care sunau bine împreună și de care mă foloseam pentru a umple goluri în povești noi.

De fiecare dată când întâmpinam greutăți în viață îmi spuneam că suferința este bună, că lacrimile se transformă mai târziu în artă și încercam să mă bucur de orice mi se întâmpla, fiindcă ce era rău pentru mine era bun pentru cărțile mele. Îmi spuneam că niciun mare artist n-a dus o viață bună, că toți au fost neînțeleși și considerați nebuni, dar ce nu-mi spuneam era că nu toți nebunii și melancolicii sunt artiști. Sau poate că sunt, poate că sufletele lor sunt, în sine, opere de artă, însă eu voiam ca lumea să își amintească de mine mulți ani după ce muream, iar asta n-avea să se întâmple dacă eram o capodoperă numai pe dinăuntru. Cum sufletul nu putea fi transcris, singura soluție era să-mi rup o bucățică din el și să le-o arăt oamenilor, riscând să fiu în continuare neînțeleasă, fiindcă ce vedeau ei nu era decât o fărâmbă din întreg și, în același timp, riscând să rămân incompletă dacă sufletul nu-mi creștea la loc. Se spune că inimile frânte fac artiști mai buni, dar eu ajunseseam în punctul în

care inima mea era atât de distrusă încât nu puteam găsi nici motivația să țin în mână un pix. Numai paharul îl țineam fără probleme. Cel mai greu îmi era să accept că am inima frântă fără să știu exact motivul. Pur și simplu, așa era. Ceva se întâmplase cândva, dar nu îmi aminteam exact când. Bănuiam că pe la moartea Oanei, dar nu eram sigură, fiindcă uneori părea că am fost dintotdeauna așa, cu un defect din fabricație, iar alteori părea că am avut o viață perfect fericită până atunci. Uneori beam și speram să mă trezesc din beție cu un manuscris terminat lângă mine. În schimb, mă trezeam înconjurată de vomă uscată și regrete.

Dar nu trebuia să-mi mai bat capul cu legile unor lumi inventate, cu viețile unor personaje fictive. Totul era deja acolo.

EDITURA BIFROST
